ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΕΝΑ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Μεγάλη κίνηση στὸν Πύργο τοῦ κόμητος Ντὲ Ροσσύ. Καμμιὰ δεκαπενταριά κυνηγοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες ἑτοιμάζονται νὰ ξεκινήσουν. Παίρνουν τὰ ντουφέκια καὶ τὶς φυσιγγιοθήκες των. Οἱ ὑπηρέτες στὴν αὐλὴ περιμένουν κρατώντας τὰ σκυλλιὰ ποὺ ἀνυπομονοῦν).

ΡΟΣΣΥ. (Δίνοντας διαταγὲς στοὺς ὑπηρέτες).—*Θὰ τροβήξουμε ἐδῶ γιὰ τὸ Σαπινιὲρ καὶ τὸ Κρουὰ-Γκυιόν.*

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Στὸ σταυροδρόμι τοῦ Πουταγιὲς εἶνε ἀγριοκούρουνα.

ΡΟΣΣΥ.—Καλὰ, τὸ ξέρω... Τὸ βράδυ πρέπει νἄμαστε ἐδῶ. Σύμφωνοι, κύριοι;

Βγαίνουν ἀπὸ τὸν Πύργο τρέχοντες νὰ πιάσουν τὸ πρῶτο καρτέρι. Στὸ δρόμο τὰ σκυλλιὰ γαυγίζουν χαρούμενα κι' οἱ ἄντρες γελοῦν καὶ κουβεντιάζουν).

Ὁ κ. ΝΤΕ ΓΚΑΝΖ. (Στὸν κ. ντ' Ἀντέν).—*Τὶ ἔχει σήμερα ὁ φίλος μας ὁ κόμης; Τί μοῦτρα ἤταν ἐκεῖνα!*

Ὁ κ. ΝΤ' ΑΝΤΕΝ.—Δὲν παρετηρήσατε ὅτι ὅσο ὁ Ροσσὺ ἤταν μελαγχολικὸς, τόσο ἡ γυναῖκα του ἤταν εὔθυμη; Εἶνε τρομερὰ εὔθυμη σήμερα ἡ ὡραία Ὀδέττη! Δὲν ξέρω ἂν ἐξ αἰτίας τοῦ Μοντρασσ...

Ὁ κ. ΝΙΕ ΓΚΑΝΖ. (Χαμογελώντας).— *... ἢ τοῦ ντὲ Βινιὲρ!*

Ὁ κ. ΖΑΚΑΙΓΙΟΝ.— Μπαροῦτι μοῦ μυρίζει... Λὲς νἄχουμε κανένα δράμα;

Ὁ κ. ΝΤ' ΑΝΤΕΝ.— Ἀ, μπᾶ, μὴ βάνεις στὸ νοῦ σου τέτοιο πρᾶμα!... Ὁ Ροσσὺ εἶνε ἕνας Ὀδέλλος ἐπιφανειακὸς καὶ τίποτε περισσότερο. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν παιδί τὸν κόμητα. Παίρνει συχνὰ ἕνα φοβερὸ καὶ κατὰ βάθος τρομερι.

ΡΟΣΣΥ. (Μένοις μαζὺ μὲ τὸ Μορατιέ).—*Εἶσαι βέβαιος πὼς εἶδες τὸν ντὲ Βινιὲρ νὰ μιλάη σιγανὰ στὴ γυναῖκα μου, πρὸ ὀλίγου, ἕοτερα ἀπὸ τὸ φαγητό;*

ΜΟΡΑΤΙΕ.—Μοῦ φαίνεται ναί... γιὰ μιὰ στιγμὴ... ἐνῶ τοῦ προσέφερε λίκερ. Μὴν ταράζεσαι ὅμως, δὲν εἶνε τίποτε. Ἔνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα της φλερτ καὶ θὰ περάσει. Δὲν τὴν ἔρουμε τώρα τὴν Ὀδέττη! Δὲν πρόκειται περὶ σοβαροῦ ἐνδιαφέροντος.

ΡΟΣΣΥ.—Μακάρι νὰ ἤταν ὅπως λές... Ἐγὼ ὅμως ὑποβάλλω.. Κύτταξε τοὺς πάλι μαζί.. Πρῶτοι-πρῶτοι ἐκεῖ κάτω! (Μὲ μιὰ χειρονομία ὀργῆς). Ἀ! σὰν ...

ΜΟΡΑΤΙΕ.—Τί;... Πῶς; Ἐσὺ δὲν εἶπες τίποτε ἄλλα τῆς τὰ μικροαισθήματα καὶ τώρα...

ΡΟΣΣΥ.— Τώρα... τώρα ἀλλάζει. (Συλλογίζεται λίγο). *Ἄς τ' ἀφήσουμε ὅμως αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ἄς πᾶμε γι' ἄλλα πράμματα.*

ΜΟΡΑΤΙΕ, (Μὲ σοβαρότητα).— *Ὥστε εἴμαστε ἐρωτευμένοι. Δὲ θἄχουμε τρέλλες, δὲν εἶνε ἔτσι φίλε μου;*

ΡΟΣΣΥ. (Μ' ἕνα προσποιητὸ γέλοιο).— *Τρέλλες; Ποιός σοῦ τἄπε πὼς θὰ κάνω τρέλλες. Μὴ φοβᾶσαι... Δίνταιριάζουν σὲ μᾶς τέτοιες ἀνησίες.* (Γυρίζοντας πίσω γιὰ νὰ τοποθετήσουν τοὺς προσκαλεσμένους του). *Στὴ θέση σας τώρα κύριοι καὶ προσοχή!*

(Ἐπὶ δύο ὁλόκληρες ὧρες οἱ ντουφεκιὲς διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἀκατάπαυστα. Οἱ κραυγὲς τῶν κυνηγῶν, ἡ καταδίωξις τῶν θηραμάτων οἱ ἀλλεπάλληλες ὁμοβροντίες παρουσιάζουν μιὰ θαυμασία εἰκόνα).

ΡΟΣΣΥ. (Βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ ρολόϊ του).— *Τρεῖς ἡ ὥρα! Τώρα θ' ἀρχίσῃ τὸ σπουδαιότερο μέρος τοῦ κυνηγιοῦ. Οἱ μισοὶ θὰ πιάσουν τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου κι' οἱ ἄλλοι τὴν πόρα μεριὰ τοῦ λαγκαδιοῦ. Ἐμπρὸς μάρς! Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ ἐπιβλέπω τὴν κίνηση.*

ΟΔΕΤΤΗ. (Στὸν ντὲ Βενιέρ).—*Ἐμεῖς ἂς πάρουμε αὐτὸ τὸ μονοπάτι... Ἀκολουθῆστε με...*

(Ὁ ντὲ Ροσσὺ ὁ ὁποῖος τοὺς εἶδε νἄναι μαζὶ παίρνει τὴ διεύθυνσή του ἀκολουθώντας τους μὲ προφύλαξη).

ΟΔΕΤΤΗ. (Συγκινημένα).— *Τὶ ὡραῖα εἶνε τώρα ποὺ μείναμε μόνοι μας... Νομίζω πὼς δὲ θὰ τοὺς ξαναβροῦμε τοὺς ἄλλους πολὺ γρήγορα. Νὰ μᾶς ἔχουν ἰδεῖ τάχα;*

BINIEP.— Μοῦ φαίνεται πὼς μᾶς εἶδε ὁ ἄντρας σας.

ΟΔΕΤΤΗ.—Περίεργο, αὐτὸς δὲ βλέπει τίποτα ποτέ του.

BINIEP.—Μὴ μιλᾶτε δυνατά!

ΟΔΕΤΤΗ.—Φοβᾶστε λοιπόν;

BINIEP.--Ἐγώ; Ὄχι... Γιὰ σᾶς τὸ λέω.

ΟΔΕΤΤΗ.—Κι' ἔχετε μήπως τὴν ἀξίωση νὰ τὴν πάρω στὰ σοβαρὰ αὐτὴν τὴν συμβουλή σας; (Ναζιάρα). *Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν πῆρα ἀκόμη τὸ μονοπάτι τὸ κρυφὸ γιὰ νὰ μοῦ μιλᾶς γιὰ τὸν ἄντρα μου!*

BINIEP, (Χαμογελώντας).— *Ὄχι βέβαια... Ἤθελα νὰ μιλήσω γιὰ σένα.., νὰ χαροῦμε λίγες στιγμὲς εὐτυχίας καὶ ἀγάπης ποὺ εἶνε τόσο σπάνιες στὴ ζωή...*

ΟΔΕΤΤΗ.—Ναί, πέρασαν τρεῖς βδομάδες... ἀπὸ τότε ποὺ γίνατε γείτονάς μας καὶ διευθύνατε ἐναντίον μου τὰ βέλη σας.

BINIEP.—Ὦ!...

ΟΔΕΤΤΗ.—Ὥστε λοιπὸν διαμαρτύρεσθε; Μήπως ἔχω ἀπατηθῆ; Μήπως ἄραγε δὲν ὑπῆρξα ὁ στόχος τῶν ἐπιθέσεών σας;

BINIEP—Ναί, ἀλλὰ δὲν βρίσκω τὸν ἔρωτά σας τόσο φλογερὸ ὅσο θἄθελα.

ΟΔΕΤΤΗ—Λέτε; Κι' ὅμως... (Ζητεῖ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ. Ἐκεῖνος τῆς πιάνει τὰ χέρια, ἐνῶ αὐτὴ τὸν κυττάζει μὲ δακρυσμένα μάτια). *Μ' ἀγαπᾶτε ἀλήθεια;*

BINIEP.—Ναί, σᾶς ἀγαπῶ... καὶ σᾶς ἀγαπῶ πρὸ πάντων ὅταν ὁ ἔρωτας ὑγραίνει τὰ ὄμορφα μάτια σας... Σᾶς λατρεύω!...

ΟΔΕΤΤΗ. (Δίνοντάς του τὰ χείλη της).— *Φιλήστε με.*

Ἄξαφνα χωρίζονται γιατὶ ἄκουσαν τὸν κρότο σπαζομένων κλαδιῶν καὶ βημάτων ποὺ γλυστροῦσαν ἀπάνω στὰ ξερὰ φύλλα).

ΟΔΕΤΤΗ. (Κάπως τρομαγμένη).— *Τί εἶνε;*

BINIEP. (Ὁ ὁποῖος γυρίζοντας εἶχε διακρίνῃ τὸ Ροσσὺ νὰ ἐξαφανίζεται μέσα στὰ χαμόκλαδα)— *Δὲν εἶνε τίποτα... Δὲν ξέρω... Κανένα ἀγριόγιδο ἤθελαν ποὺ τὸ ἐνοχλήσαμε! Σὲ λίγο ἀνταμώνουμε καὶ τοὺς ἄλλους, φτάσαμε πειὰ σχεδόν.*

(Τὸ μεγάλο κυνήγι ἔχει τελειώσει καὶ οἱ κυνηγοὶ ἐπιστρέφουν κρατώντας στὰ χέρια τους πολλοὺς σκοτωμένους φασιανούς. Ὁ Ροσσὺ, ὁ ὁποῖος διηύθυνε τὴν ἐπίθεση δίνοντας διαταγὲς μ' ἀτάραχη φωνὴ φαίνεται ἱκανοποιημένος ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα).

ΡΟΣΣΥ.—Τώρα δὲ μᾶς μένουν παρὰ τ' ἀγριογούρουνα γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἡ εἰκόνα. Οἱ ὑπηρέτες νὰ περικυκλώσουν τὸ Πονταγιὲ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πεδιάδος. Ὁ Ἀντὲν καὶ ὁ Γκὰνζ, οἱ καλύτεροι κυνηγοί, θὰ πιάσουν τὸν δρόμον τοῦ Μπεζὲ ἀπὸ τὰ δεξιὰ μαζὶ μὲ τὴν κυρία Ροσσὺ, τὴν ὁποίαν τοὺς ἐμπιστεύομαι. Ὁ Ζακλιγιὸν καὶ ὁ Μορατιὲ θὰ τραβήξουν πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ οἱ ὑπόλοιποι μὲ τὸν Οὐρὲλ ἐπὶ κεφαλῆς θὰ καταλάβουν τὸ κέντρο. Ἐμένα τώρα μοῦ χρειάζεται ἕνας ἄντρας ἀτρόμητος γιὰ τὰ προχωρήσῃ μέσα στὸ πυκνὸ μέρος τοῦ δάσους... Ἔρχεσαι μαζύ μου, κύριε ντὲ Βινιὲρ; Μπορεῖς νὰ τρταφόσῃς ἀνάμεσα στοὺς βάτους;

BINIEP. (Μ' ἕναν ἐλαφρὸ δισταγμό).—*Ἔρχομαι, σᾶς ἀκολουθῶ πρόθυμα!*

(Τὸ σημεῖο τῆς ἀναχωρήσεως δίνεται καὶ καθένας τρέχει νὰ πιάσῃ τὴν ὡρισμένη θέση του. Ὁ Ροσσὺ καὶ ὁ Βινιὲρ περπατώντας ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον καὶ μιλώντας γιὰ ἀσήμαντα πράματα, φτάνουν μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο θάμνο τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πηδήσουν).

ΡΟΣΣΥ. (Δείχνοντας τὸ πέρασμα).—*Περνᾶτε πρῶτος, ἀγαπητέ μου!*

(Ὁ Βινιὲρ πράγματι πηδᾶει, ἀλλὰ γυρίζοντας πίσω του βλέπει τὸν Ροσσὺ νὰ τὸν σκοπεύῃ, μὲ τὸ τουφέκι στηριγμένο στὸν ὦμο. Εὐτυχῶς ὅμως τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ὅπλο ἐκπυρσοκροτεῖ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ διπλανοῦ δέντρου κι' ἔτσι τὸ βλῆμα, ἀντὶ νὰ τὸν ρίξῃ χάμου νεκρὸν, τοῦ ἀγγίζει μονάχα τὶς πλάτες. Μερικὲς σταλαματιὲς αἵματος κηλιδώνουν τὸ ξεσκισμένο παλτό του στὸ μπράτσο του. Οἱ δύο ἄντρες βρίσκονται τώρα, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον καὶ κυττάζονται κατάχλωμοι ἐπὶ ἕνα δευτερόλεπτο ποὺ τοὺς φαίνεται ὁλόκληρος αἰῶνας).

BINIEP, (Μὲ παγωμένη φωνή).—*Τώρα ἔχουμε νὰ λογαριαστοῦμε!..*

ΟΥΡΕΛ, (τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος των μὲ τοὺς συντρόφους του). —*Τί συνέβη γιὰ τὸ θεό;..Ὁ μαρκήσιος νιὲ Βινιὲρ εἶνε νεκρός;*

BINIEP (γελώντας).— *Ὄχι, δὲν εἶμαι νεκρός!*

ΜΟΡΑΤΙΕ.—Πῶς; Μὰ εἴστε πληγωμένος!

BINIEP.—Ὦ, δὲν εἶνε τίποτα, μὴν ἀγωνιᾶτε, ἕνα μικρὸ κυνηγετικὸ δυστύχημα...Ἤμουν ἐκεῖ, εἴκοσι μόλις βήματα μακρυὰ ἀπὸ...τὸ φίλο μου Ροσσὺ ὁ ὁποῖος ἐπυροβόλησε γιατὶ νόμισε πὼς εἶδε ἕνα ζῶο μέσα στοὺς βάτους...Κάποιο ἀγριόγιδο φαίνεται φεύγοντας κύλησε αὐτὸ τὸ λιθάρι. Το βλέπετε, ἀγαπητέ μου Οὐρέλ;

ΟΥΡΕΛ.- Κύριοι, αὐτὸ τὸ περιστατικὸ μοῦ θυμίζει ἕνα κυνήγι στὸ Κογκό. Μια μέρα κυνηγοῦσα ἕνα λιοντάρι, ἀλλὰ τὸ ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ σκότωσα κατὰ λάθος ἕναν μαῦρο ποὺ ἔτρανε μπανάνες σ' ἀπόσταση ἑκατὸν πενήντα μέτρων περίπου...Ἀλλὰ ἕνας μαῦρος σήμερα, στὴν ἐποχὴ τοῦ πολιτισμοῦ...

BINIEP.—...δὲ λογαριάζεται!..

Michel Provins

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τὸ νὰ λυπᾶσαι ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπᾶς εἶνε μιὰ εὐτυχία ἐν συγκρίσει μὲ τὸ νὰ ζῆς μ' ἐκεῖνο ποὺ μισεῖς. La Bruyère

Οἱ γυναῖκες συγκρατοῦνται στὴ γῆ μόνο ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς τῆς καρδιᾶς κι' ὅταν ἀκόμη ἀποπλανῶνται πάλι κάποιο αἴσθημα τὶς παρασύρει. De Stael

Μιὰ ἐρωτικὴ ἀνάμνησις μοιάζει μὲ μιὰ στάλα ροδόνερο· τ' ὡραῖο της ἄρωμα διαρκεῖ σ' ὅλη τὴ ζωή. Helvetius